

Nr 848

Av fru Sundberg m. fl., om åtgärder mot nedskräpning längs vägarna.

(Lika lydande med motion nr 707 i Första kammaren)

Den tilltagande nedskräpningen i naturen har aktualiserat åtgärder av olika slag i syfte att råda bot på missförhållandena. Inte minst torde det vara angeläget att satsa på en ökad upplysning i syfte att hos alla skapa ett ansvar för att naturen förorenas i så ringa grad som möjligt. Mest påfallande är nedskräpningen utefter våra vägar, där särskilt rastplatserna ibland kan liknas vid avskrädeshögar. En förstärkning av vägrenhållningen är nödvändig, och i förening med ett ökat ansvar hos trafikanterna torde förbättringar vara att vänta. Den starkt ökande trafiken har medfört ett ökat behov av toaletter efter vägarna. Erfarenheter visar emellertid att där sådana finnes skötseln av desamma ställer sig synnerligen dyrbar om systemet skall kunna fungera. Förstörelse och ytterligare nedskräpning har ofta blivit resultatet där obehövade toaletter satts upp.

”Kommittén för ett renare samhälle” säger i sitt förra året avlämnade betänkande:

En viktig delfråga i samband med väganordningarna är toaletterna. Omfattande fekal förorening är för närvarande särskilt i anslutning till rastplatserna ett allvarligt problem, bl. a. ur veterinärmedicinsk synpunkt med hänsyn till förekomsten av dynt. Då erfarenhetsmässigt toaletter utan övervakning inte handhas tillfredsställande och då avsevärda investeringskostnader och kostnader i övrigt följer med fristående toalettanordningar med särskild övervakningspersonal, synes toalettfrågan kunna erhålla en tillfredsställande lösning endast genom olika arrangemang i anslutning till annan redan existerande service längs vägarna, såsom bensinstationer, kiosker och andra detaljhandelsföretag. Att härvid uteslutande lita till konkurrenssynpunkter mellan olika företag får anses helt otillfredsställande. Toalettfrågan, som ingår i den större frågan om väganordningarna, bör liksom dessa anordningar i övrigt erhålla en lösning, som garanterar en viss minimistandard, bestämd med hänsyn till vägens beskaffenhet. En möjlighet synes därvid vara, att avtal träffas mellan vägförvaltningarna och innehavare av olika serviceanläggningar längs allmänna vägar om upplåtelse av anläggningens toalett för vägtrafikanter mot skälig ersättning, som kan uttas genom exempelvis avgiftsautomat.

De flesta bensinstationer och serviceinrättningar torde i dag ha toaletter tillgängliga för allmänheten. Kapaciteten är dock alltför liten, och någon

kontroll av de hygieniska förhållandena finns inte. Dessutom har de flesta länen icke någon överenskommelse mellan innehavare och vägförvaltning i syfte att ersätta innehavaren för lämnad service. Vi delar utredningens åsikt att problemet endast kan lösas genom att utnyttja toaletter i anslutning till dessa anläggningar. Givetvis bör sådana överenskommelser följas upp med skyltar på rastplatserna som talar om var närmaste toalett finns att tillgå.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa att statens vägverk får i uppdrag att undersöka förutsättningarna för frivilliga överenskommelser med innehavare av serviceanläggningar i miljövårdande syfte;

att i de fall där sådana överenskommelser kommit till stånd skyltar med upplysning om närmaste toalett uppsättes på rastplatser.

Stockholm den 28 januari 1970

Ingrid Sundberg (m) Carl-Wilh. Lothigius (m) Ove Nordstrandh (m)